

Fågellivet i skärgården

Slutreplik av "Naturvän"

Vredesvägarna går höga i vår östra skärgård efter mitt inlägg av den 7/4. Något annat var ju heller inte väntat, och som tur är avgör nu inte kvantiteten insändare vem som har rätt i sådana här debatter. Liksom Viking Olsson tycker jag dock att ordväxlingen nu är mogen för en avslutning. Något positivt kan man väl ändå inte få ut ur en debatt, där den ena partens argument genomgående stämplas som osakliga medan det däremot anses som höjden av saklighet att dra in julgrisen i sammanhanget. Detta mitt inlägg blir därför också mitt absolut sista.

Eftersom skärgårdsjägarna avfärdat mina tidigare anföranden nog så lättvindigt, kanske det är erforderligt med litet sifferuppgifter som det blir nog så svårt att slingra sig ifrån. Rune Johansson anför ejderns talrikhet vid genomfartsleden Kalmarsund som ett argument för motståndarsidan, alltså kan ingen beskylla mig för osaklighet om jag själv anför siffror från samma lokal. Att jag ingalunda förnekar den goda ejderstammen framgår av min insändare, men det kanske inte blir riktigt lika roligt för skärgårdsjägarna om man anför siffrorna för de arter som kommer närmast efter i antal. Var så goda, här följer de siffror som de aktuella arterna passerade med under det norrgående sträcket våren 1958:

Svärta	4.738
Alfågel	2.897
Småskrak	1.816
Vigg	770
Knipa	574
Storskrak	593

osv neråt.

Visserligen passerar inte alla individer av ovanstående arter Kalmarsund, men siffrorna ger väl ändå en tankeväckande fingerledning. (Ovanstående siffror kan kontrolleras i VF nr 1, 1960, sid 25). Betänk också att detta lilla antal skall spridas ut i de svenska och kanske också finska skärgårdarna, i Bottenhavet, i fjällsjöarna (alfågeln) ja en del individer kanske ändå längre norrut.

Kan någon ansvarskännande skärgårdsbo fortfarande påstå, att vårt lilla bestånd står pall för en allmän vårjakt? Ödesdigra verkningar? Efter vad Rune Johansson påstår, har skärgårdsborna gång på gång blivit kallade för lögnare, när de hävdar den rikliga tillgången på sjöfågel. Det känns onekligen befriande att det alltså är flera än jag som framfört betänkligheter. "De s k sakkunniga uppe i Stockholm" är ingalunda så bakom flöten som ni vill påskäla, evad det gäller att rätt bedöma om vårjakt är tillämplig eller inte.

För tror jag Evert Magnusson på hans ord, när han säger att 10.000-tals sjöfåglar sträcker förbi i skärgården. Men en helt annan sak är — såsom i intervjuen — att ge sken av att så stora skaror uppehåller sig mer eller mindre konstant kring hemmaskären. De flockar som Evert Magnusson sett kan heller inte ha bestått av de ovan nämnda arterna. Vad lagarnas efterlevnad beträffar hänvisar jag till de generösa erkännandet av den 10/4 att "juridisk lagolydnad" verkligen förekommer. Hur stämmer detta ihop med ett par andra av debattörernas insändare i vilka det heter "anklagelser som saknar varje grund" respektive "skärgårdsborna är laglydiga och verkliga naturvänner"?

Betecknande är också hur åsikter som framförts till undertecknad personligen, när de framförts i NT-ÖD friserats om på ett lämpligt sätt för att synkronisera med det övriga skallet. Den dödade havsörnen är ett annat bra exempel på hur uppgifterna löper isär. Den skärgårdsbo som har svurit på att örnen hade skottskador, kan ju starta ett givande samtal med de skärgårdsbor (bl a Evert Magnusson NT-ÖD 10/4) som helst vill framhålla att örnen hade förgiftats.

Som inledningsvis berördes drar jag mig nu ur denna debatt, som jag från början anade att jag skulle få utkämpa i numerärt underläge. Jag tyder ingalunda min sorti såsom ett nederlag och min självkänsla har jag också i behåll, vilket man ju också bör ha när man inte prostituerat sina åsikter. Fältet står alltså fritt för mina motståndare att även i fortsättningen utan risk för vederläggande leverera bortförklaringar och kränkande tillmälen. Tills vidare tar jag dem med knusende ro och betydligt mera inverkan på min självkänsla är, att flertalet oberoende rikstidningar även tagit avstånd från nuvarande vårjakt. Att framtiden kommer att ge rätt åt denna vettets linje och fel åt vårjaktssivrnarna råder dessbättre ingen tvekan om. Tack för ordet

Naturvän med ansvarskänsla

*

Tillåt en skärgårdsbesökare och mångårig NT-ÖD-läsare att anlägga några synpunkter i den pågående "naturvett"-debatten.

"Naturväs" insändare av den 7/4 är kanske litet insinuant, men vad kan då sägas om NT-ÖD:s Valdemarsviksredaktör Mr Bob som tycks ha enrollerat sig i rena gangsterjournalistiken?

turvän" har protesterat — att den bevisligen tjuvskjutande skärgårdsbefolkningen försetts med änglavingar, han har dessutom citerat skärgårdsborna själva utan att för den skull rikta beskyllningar mot någon enskild.

Vad han däremot inte har berört, enligt vad jag kunnat utläsa, är hans principiella åsikter om vårjaktens vara eller inte vara. Utgångspunkten för hans insändare är alltså rätt och slätt krav på respekt för nu gällande lagar och förordningar. Men för detta rättmätiga krav överöses han av Mr Bob med skurar av okvädingsord i stil med "tjuvskyttars kompis", "många ornitologer skäms för sällskapet" etc. Hans skärgårdsvänner är heller inte sena att tömma sin vredens skålar. Det sker med omdömen såsom "isolering i hjärnan", "brist på folkvett" etc. Är allt detta konsekvensen av att påtala ett olagligt förhållande i NT-ÖD:s spalter, torde tidningen i framtiden få nöja sig med en "tuktad" insändarspalt med därav följande anseende.

För den som följt med i de stora tidningarna kommer annars denna vårjaktdébat inte som någon nyhet. Så gick till exempel författare Albert Viksten till storms mot ostkustjägarna för en tid sedan i en huvudstadstidning. Detta förde dock inte med sig hälften så mycket känslomässigt rabalder som i NT-ÖD, men så hade inte heller denna tidning någon prenumerationstock i skärgården som måste serveras behaglig läsning. Detta dock inte sagt som någon insinuation, eftersom jag ännu inte sett huruvida NT-ÖD sätter laglydnaden eller en platsredaktörs prestige i främsta rummet.

Vill så också med ett par ord kommentera den förstnämnda insändaren av den 10/4 erkänner skrivaren helt generöst att det förekommer någonting som han kallar "juridisk lagolydnad". Man får ett intryck av att den ärade kommunalfullmäktigeordföranden skiljer på den skrivna lagen och vad den enskilde medborgaren själv tycker sig kunna ta för friheter. Detta är onekligen någonting att notera. Kan vi inte dra denna konsekvens ända ut och införa fullständig anarki i landet?

Slutar så mina rader med att råda signaturen "Naturvän" att ingalunda känna sig förkrossad av den kritik som nu likt en stormflod väller an österifrån. Mot materialism och beskäftighet kämpar som bekant den starkaste förgäves. Det är en regel som ibland också gäller för statens officiella representanter, vars fullkomlighet överhuvudtaget inte får ifrågasättas. Det har ett härom året aktuellt litterärt opus om landet Idyllien lärt oss. Tack för ordet.

Fair play